Мій пам'ятник стоїть триваліший від міді*.
Піднісся він чолом над царські піраміди.
Його не сточить дощ уїдливий, гризький,
Не звалить налітний північний буревій,

Ні років довгий ряд, ні часу літ невпинний.
Я не умру цілком: єства мого частина
Переживе мене, і від людських сердець
Прийматиму хвалу, поки понтифік-жрець**

Пій сходить з дівою в високий Капітолій.
І де шумить Авфід*** в безудержній сваволі,
І де казковий Давн**** ратайський люд судив,-
Скрізь говоритимуть, що син простих батьків [466]

Я перший положив на італійську міру*****
Еллади давній спів. Так не таїсь від миру
І лавром, що зростив святий Дельфійський гай******,
О Мельпомено, ти чоло моє звінчай.
[* Вільний переклад; рим в оригіналі, звичайно, нема.]
[** Головний жрець — Понтіфекс Максімум — щороку сходив на Капітолій із старшою весталкою молитись Юпітерові Капітолійському про благоденство Римської держави.]
[*** Авфід або Ауфід — ріка в Апулії, поблизу якої народився Горацііі.]
[**** Давн — міфічний цар Апулії.]
[***** В оригіналі "еолійський твір", тобто поезія, бо мова йде про еолійських поетів Алкея й Сапфо, метри яких Горацій справді перший розробив у римській літературі.]
[****** Переможців на Дельфійських іграх нагороджували лавровим вінком.]